

skæftiget sig med disse Forhold, hævder, at denne Lovgivning nu er naaet til en saadan Fasthed, at Revisioner med 6—8—10—12 Maaneders Mellemløb ikke længere er nødvendige. I øvrigt staa Adgangen til at kræve Revision, hvis den skulde være nødvendig, altid aaben for Lovgivningsmagten.

De ærede Ordførere fra konservativ og fra Venstres Side har paa ny betonet, at denne Huslejelov ikke virker fremmende for Byggeriet. Jeg maa da have Lov til paa ny at gentage, at Loven her har et andet Formaal. Byggeriets Fremme tilsigter Lovgivningsmagten gennem en Række Foranstaltninger, som er kommet til Udførelse efter andre Love. Denne Lov har til Opgave at regulere Huslejeforholdet i det Tidsrum, da Byggeriet er gaaet i Staa og ikke kan komme i Gang uden ved offentlig Støtte. Det ærede Medlem fra Guldager erkendte, at dog ogsaa andre Forhold end Huslejelovgivningen var medvirkende til, at Byggeriet var gaaet i Staa. Jeg vil tillade mig at paastaa, at der ikke foreligger Skygge af Bevis for, at Huslejelovgivningen overhovedet har hindret en eneste Lejligheds Opførelse her i Landet. Byggeriets Vanskeligheder ligger paa helt andre Omraader, de ligger i det Forhold, som enhver kender, at den private Kapital, naar den skal anbringes, søger derhen, hvor der er den størst mulige Sikkerhed og for det størst mulige Udbytte, og ganske bortset fra, om der er en Regulering af Huslejen, er Forholdene for det private Byggeri saa vanskelige, at det er meget forklarligt, at Kapitalen holder sig tilbage. Naar Prisstigningen paa Byggematerialier har antaget et saadant Omfang som for Øjeblikket, er det naturligt, at man gaar ind i en Krisetilstand, hvor ikke andre end det offentlige er i Stand til at fremstille Bygninger, der jo ikke som andre Varer skal afsættes i Dag og forbruges, men som skal blive staaende og give Sikkerhed for Udbytte i lang Tid.

Det ærede Medlem fra Guldager fremførte en Del Bemærkninger om Lovforslagets Enkeltheder, hvoraf jeg skal beskæftige mig med nogle. Det ærede Medlem vilde ikke fastholde Kravet fra sidste Gang, Loven var til Behandling — det var i Landstinget, Kravet den Gang fremsattes —, om, at Nedsættelse af Nævn skulde være Genstand for ny Beslutning af Kommunalbestyrelserne. Derimod mente han, at det vilde være ønskeligt, at Nævnene kom paa Valg igen, da mange af disse

Nævns Medlemmer efter det ærede Medlems Mening ikke handlede saadan, at det var rimeligt, at de blev ved at sidde. Hvorvidt det ærede Medlem har Ret deri, skal jeg ikke komme ind paa, men jeg skal kun erindre det ærede Medlem om, at de nuværende Nævn er nedsatte den 1. Januar 1918 i Henhold til det Krav, som den Gang fremsattes. De er altsaa valgte for ganske nylig, efter at en længere Perodes Administration havde givet Kommunalbestyrelserne Anledning til at bedømme, om Nævnenes Sammensætning var tilfredsstillende eller ikke. En Ændring kan altsaa være sket deri den 1. Januar 1918. Det vilde dog, forekommer det mig, være noget urimeligt, hvis man paabød nye Valg nu $\frac{1}{2}$ Aar efter, men jeg skal ikke have noget imod at forhandle med det ærede Medlem om, hvorvidt en Bestemmelse om Nyvalg skal indsættes; navnlig hvis Loven faar en længere Varighed, vil det være rimeligt at fastsætte en bestemt Tidsbegrænsning af Nævnsmedlemmernes Mandat.

Det ærede Medlem var betænkelig ved § 6, idet han mente, at Nævnets Myndighed ifølge denne Paragraf var blevet for stor. Han fremhævede, at der i Paragraffens 2det Stykke var indføjet en Bestemmelse om, at hvor Lejen af en Lejlighed var forhøjet siden 1. August 1914, eller hvor Lejligheden første Gang er udlejet efter dette Tidspunkt, bør yderligere Lejeforhøjelse være begrundet i Stigning i Driftsudgifterne eller rimelig Godtgørelse for skete Forbedringer, for at man derigennem kunde undgaa en stadig stigende Husleje. Det ærede Medlem mente, at det var nødvendigt at indføre en anden Norm for, hvad Huslejen skulde kunne ansættes til, og det ærede Medlem mente — og det konservative Folkepartis Ordfører kom ogsaa stærkt ind paa det —, at navnlig Pengenes faldende Værdi burde gøre det naturligt at indrømme den, der havde Huslejligheder at udleje, et større Udbytte af denne Ejendom, for at hans Eksistensbetingelser kunde være nogenlunde de samme nu som før Krigen. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil mene, at dette Standpunkt lader sig i Almindelighed opretholde her i vort Samfund. Lad os tage to ensartede Tilfælde, to Personer, som paa et bestemt Tidspunkt efter et Livs Arbejde har opsparet sig en lille Formue, en Formue af ganske samme Størrelse, en Snes Tusind Kroner eller saa. Den ene af disse Personer anbringer sin Kapital i en Ejendom, den anden an-